

ER JUGOSLAVIA ET SOSIALISTISK LAND?

– Tredje kommentar til SUKP's
sentralkomites åpne brev

FORLAGET OKTOBER A/S

ER JUGOSLAVIA ET SOSIALISTISK LAND?

– Tredje kommentar til SUKP's
sentralkomites åpne brev
av redaksjonene i *Renmin Ribao* (Folkets
Dagblad) og *Hongqi* (Røde Flagg)
26. september 1963

Ny utgave, 1. opplag 1971
Forlaget Oktober A/S

Er Jugoslavia et sosialistisk land?

Dette er ikke bare et spørsmål om å få klarhet i den jugoslaviske statens natur. Det inneholder også spørsmålet om hvilken veg de sosialistiske landa bør følge: Om de bør følge Oktober-revolusjonens veg og gjennomføre den sosialistiske revolusjonen fullt ut, eller følge Jugoslavias veg og gjeninnføre kapitalismen. Dessuten inneholder det spørsmålet om hvordan en må vurdere Tito-klikken: Om den er et broderparti og en makt mot imperialismen, eller en renegat fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen og en lakei for imperialismen.

Det er grunnleggende meningsforskjeller i dette spørsmålet mellom lederne i SUKP på den ene sida og oss og alle andre marxist-leninister på den andre.

Alle marxist-leninister fastholder at Jugoslavia ikke er et sosialistisk land. Den ledende klikken i Jugoslavias Kommunistiske Forbund har forrådt marxismen-leninismen og det jugoslaviske folket, og består av renegater fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen og lakeier for imperialismen.

Lederne i SUKP derimot, påstår at Jugoslavia er et sosialistisk land og at Jugoslavias Kommunistiske Forbund bygger på marxismen-leninismen, er et broderparti og en makt mot imperialismen.

I sitt Åpne Brev av 14. juli erklærer Sentralkomiteen i SUKP at Jugoslavia er et »sosialistisk land» og at Tito-klikken er et »broderparti» som »står ved statens ror».

Krustsjov besøkte nylig Jugoslavia, og i ei rekke taler avslorte han enda klarere det virkelige standpunktet til lederne i SUKP, og kasta fullstendig det fikenbladet de hadde skjult seg bak i dette spørsmålet.

Etter Krustsjovs mening er Jugoslavia ikke bare et sosialistisk land, men et »framskredent» sosialistisk land. Der finner en ikke »tomt snakk om revolusjon», men »virkelig bygging av sosialisme», og utviklinga i Jugoslavia er »et konkret bidrag til den revolusjonære arbeiderbevegelsen over hele verden», et bidrag som Krustsjov egentlig misunner og ønsker å måle seg med.

Etter Krustsjovs mening er lederne i SUKP og titoistene «ikke bare klassebrodre», men «brodre som er knytta nært sammen . . . ved de enhetlige mål vi står overfor». Lederne i SUKP er Tito-klikkens «pålitelige og trofaste allierte».

Krustsjov tror at han har oppdaga uforfalska marxisme-leninisme i Tito-klikken. Sentralkomiteen i SUKP dreiv rein hykling da den påsto i sitt Apne Brev at «det er fortsatt uenighet i ei rekke ideologiske prinsippsspørsmål mellom SUKP og det jugoslaviske Kommunistforbundet». Nå har Krustsjov fortalt Tito-klikken at «vi tilhører en og samme ide og blir leda av den samme teori», og at begge står på marxismen-leninismens grunn.

Krustsjov har kasta Erklæringa av 1960 for vinden.

Erklæringa sier:

Kommunistpartiene har enstemmig fordømt den jugoslaviske utgave av internasjonal opportunisme, ei utgave av moderne revisjonistiske «teorier» i konsentrert form.

Den sier:

Etter å ha forrædt marxismen-leninismen, som de betegner som forelda, satte lederne i Jugoslavias Kommunistiske Forbund sitt anti-leninistiske revisjonistprogram opp mot Deklarasjonen av 1957. De satte Jugoslavias Kommunistiske Forbund opp mot den internasjonale kommunistiske bevegelsen i sin helhet . . .

Den sier:

Lederne av Jugoslavias Kommunistiske Forbund var avhengige av såkalt «hjelp» fra USA og andre imperialister, og utsatte dermed det jugoslaviske folket for faren for å miste de revolusjonære fordelene som det hadde vunnet gjennom heltedmodig kamp.

Den sier videre:

De jugoslaviske revisjonistene driver undergravingsarbeid mot den sosialistiske leir og verdens kommunistiske bevegelse . . . de driver en virksomhet som skader enheten mellom alle fredelskende krefter og land.

Erklæringa er helt klar, og likevel våger lederne i SUKP å si: «I samsvar med Erklæringa av 1960 rekner vi Jugoslavia som et sosialistisk land.» Hvordan kan de si noe slikt!

Vi fristes til å spørre:

Kan et land være sosialistisk når det, som Erklæringa sier, ledes av ei utgave av internasjonal opportunisme, ei utgave av moderne revisjonistiske teorier?

Kan et land være sosialistisk når det, som Erklæringa sier, har forrædt marxismen-leninismen, og setter seg sjøl opp mot den internasjonale kommunistiske bevegelsen i sin helhet?

Kan et land være sosialistisk når det, som Erklæringa sier, driver undergravingsarbeid mot den sosialistiske leir og verdens kommunistiske bevegelse?

Kan et land være sosialistisk når det, som Erklæringa sier, driver en virksomhet som skader enheten mellom alle fredselskende krefter og land?

Kan et land være sosialistisk når de imperialistiske landa med USA i spissen har sprøyta inn milliarder av amerikanske dollar der?

Dette er virkelig uvanlig og uhørt!

Togliatti snakker tydeligvis mer åpent enn Krustsjov. Togliatti pynta ikke på orda. Han sa at det standpunktet som ble tatt til Tito-klikken i Erklæringa av 1960 var »feilaktig». Siden Krustsjov er så oppsatt på å snu om på erklæringa om Tito-klikken, burde han være klarere; han trenger ikke hykle at han vil holde på Erklæringa.

Er Erklæringas standpunkt til Jugoslavia feilaktig og bør det forkastes? Togliatti sier at det er feilaktig og bør forkastes. Krustsjov sier egentlig også at det er feilaktig og bør forkastes. Vi sier at det ikke er feilaktig og ikke må forkastes. Alle broderpartier som holder fast på marxismen-leninismen og støtter Erklæringa av 1960, sier også at det ikke er feilaktig og ikke må forkastes.

Når vi sier dette, mener lederne i SUKP at vi klenger oss til en »stereotyp formel» og til »jungelloven» i den kapitalistiske verden og »bannlyser Jugoslavia fra sosialismen». Videre, enhver som ikke regner Jugoslavia som et sosialistisk land, påstås å gå imot kjensgjerninger og foreta subjektivistiske feil, men når de lukker øynene sine for kjensgjerningene og påstår at Jugoslavia er et sosialistisk land, »går de ut fra objektive lover, fra den marxist-leninistiske læra», og de har trukket konklusjoner som er grunna på »en grundig analyse av virkeligheten».

Hva er virkeligheten i Jugoslavia? Hva slags konklusjoner bør en trekke dersom en går ut fra objektive lover, fra den marxist-leninistiske læra, og foretar grundige analyser av virkeligheten i Jugoslavia?

La oss nå se på dette spørsmålet.

UTVIKLINGA AV PRIVATKAPITAL I JUGOSLAVISKE BYER

Ett av Krustsjovs argumenter for å påstå at Jugoslavia er et sosialistisk land, er at privatkapital, private foretak og kapitalister ikke eksisterer i Jugoslavia.

Er dette sant? Nei, det er det ikke.

Sannheten er at privatkapital og private foretak eksisterer i svært stor utstrekning i Jugoslavia og utvikler seg hurtig.

Tenker vi på det vi har sett i alle sosialistiske land, er det ikke merkelig å finne at forskjellige sektorer, også medrekna en privatkapitalistisk sektor, eksisterer i et sosialistisk lands nasjonaløkonomi i lengre tid etter at proletariatet har tatt over den politiske makta. Det viktige er hva slags politikk styresmaktene fører overfor privatkapitalismen — en politikk som tar sikte på å utnytte, innskrenke, forvandle og utrydde den, eller en »la det skure»-politikk, som tar sikte på å støtte opp om den og styrke den. Dette er et viktig kjennetegn for å bestemme om et land utvikler seg mot sosialisme eller mot kapitalisme.

I dette spørsmålet går Tito-klikken i motsatt retning av sosialismen. De samfunnsmessige endringene som Jugoslavia innførte i den første tida etter krigen, var først og fremst ikke grundige nok. Den politikken som Tito-klikken har ført etter sitt åpne forræderi, er ikke en politikk som tar sikte på å forvandle og utrydde privatkapital og privatforetak, men en politikk som tar sikte på å støtte opp om og utvide privatkapital og privatforetak.

Forskrifter utgitt av Tito-klikken i 1953 fastsetter at »grupper av innbyggere» har rett til å »grunnlegge foretak» og »leie arbeid». Samme år utga den ei forordning som fastsatte at enkeltindivider har rett til å kjøpe fast eiendom fra statsøkonomiske foretak.

I 1956 oppfordra Tito-klikken lokaladministrasjonen til å støtte opp om privatkapital gjennom skatteordninger og annen politikk.

I 1961 forordna Tito-klikken at enkeltindivider har rett til å kjøpe utenlandsk valuta.

I 1963 førte Tito-klikken politikken å utvikle privatkapitalisme inn i statsforfatninga. I følge statsforfatningas bestemmelser kan enkeltpersoner i Jugoslavia grunnlegge bedrifter og leie arbeid.

Med Tito-klikkens hjelp og oppmuntring har privatbedrifter og privatkapital vokst opp som sopper i byene i Jugoslavia.

I følge den offisielle *Statistisk oversikt over Jugoslavia, 1963*, som er utgitt i Beograd, er det mer enn 115 000 privateide handverksforetak i Jugoslavia. Men i virkeligheten er eierne av mange av disse privatforetaka ikke »handverkere», men typiske privatkapitalister.

Tito-klikken innrømmer at sjøl om loven tillater privateiere å ansette opp til 5 arbeidere hver, er det noen som har ansatt ti eller tjue ganger så mange, og til og med noen som har ansatt »fem til seks hundre arbeidere» (M.Todorovic, »Kampen på to fronter», *Nasha Stvarnost*, mars-utgava 1954). Og den årlige omsetninga for noen private bedrifter er mer enn 100 millioner dinarer. (*Vesnik u sredu*, 8. desember 1961. 750 dinarer = 1 USA dollar)

Politika avslørte 7. desember 1961 at i mange tilfelle er disse private bedriftsherrene egentlig »storbedriftsherrer». Den sier: »Det er vanskelig å få full greie på hvor vidt disse bedriftsherrenes nett er utbredt og hvor mange arbeidere de har. I følge loven har de rett til å holde fem arbeidere som skal hjelpe dem i arbeidet. Men for de som kjenner spillet og knepene, er disse fem personene egentlig bedriftsledere som i sin tur har sine egne 'underbedriftsledere'. »Som regel deltar disse bedriftslederne ikke lenger i arbeidet, men gir bare ordrer, legger planer og slutter avtaler, mens de kjører bil fra en bedrift til en annen.»

Av den profitten som disse bedriftsherrene har, kan en se at de er hundre prosent kapitalister. *Svet* skreiv 8. desember 1961 at »nettoinntekten til noen private handverkere når opp i en million dinarer i måneden», og *Vecernje novosti* i Beograd sa 20. desember 1961 at i Beograd »hadde 116 eiere av private bedrifter en inntekt på mer enn 10 millioner dinarer det siste året». Noen bedriftsherrer »hadde en inntekt på omkring 70 millioner dinarer» på ett år, noe som tilsvarer nesten 100 000 USA dollar ifølge den offisielle vekslingskursen.

I jugoslaviske byer er det ikke bare private industribedrifter, private serviceforetak, privat handel, private bygårder og privat transport, der er også ågerkarler som er kjent som »private bankfolk». Disse agerkarlene arbeider åpenlyst og annonserer til og med i avisene; en slik annonse lyder: »Et lån på 300 000 dinarer tilbys for 3 måneder. 400 000 dinarer må tilbakebetales. Sikkerhet er nødvendig.» (*Vesnik u sredu*, 6. desember 1961.)

Alt dette er kjensgjerninger som ikke kan diskuteres.

Vi fristes til å spørre de som er oppsatt på å forkaste erklæringa om Tito-klikken: Dersom det ikke er deres hensikt å fore folk bak lyset, hvordan kan dere da påstå at Jugoslavia ikke har privatkapital, ingen private bedrifter og ingen kapitalister?

DEN JUGOSLAVISKE LANDSBYGDA ER OVERSVOMT AV KAPITALISME

La oss nå se på situasjonen på den jugoslaviske landsbygda.

Har den ikke lenger kapitalister, slik Krustsjov pastar?

Nei, i virkeligheten er det stikk motsatt.

Den kjensgjerning at Jugoslavia er blitt oversvømt av kapitalisme, er enda mer slående på landsbygda.

Marxismen-leninismen lærer oss at individuell økonomi, små-produent-økonomi, skaper kapitalisme hver dag og hver time, og at bare kollektivisering kan lede landbruket inn på sosialismens veg.

Stalin pekte på:

Lenin sier at så lenge individuell bondeøkonomi, som avler kapitalister og kapitalisme, hersker i landet, vil faren for gjenoppbygging av kapitalismen eksistere. Det er klart at så lenge denne faren eksisterer, kan det ikke bli noe alvorlig snakk om seier for den sosialistiske oppbygging i vårt land. (Stalins Verker, Bd.XI s. 8, Moskva-utgaven)

I dette spørsmålet følger Tito-klikken en linje som går imot sosialismen.

I den første tida etter krigen var det en jordreform i Jugoslavia, og det ble organisert flere arbeidskooperativer for bønder. Men i hovedsak ble de rike bøndenes økonomi stående urørt.

I 1951 erklærte Tito-klikken åpent at de gikk bort fra landbruks-kollektiviseringens veg, og begynte å oppløse bøndenes arbeidskooperativer. Dette var et alvorlig steg Tito-klikken tok for å forråde den sosialistiske saka. Slike kooperativer minka fra over 6900 i 1950, til litt mer enn 1200 i slutten av 1953, og til 147 i 1960. Den jugoslaviske landsbygda er sunket ned i et hav av individuell økonomi.

Tito-klikken erklærer at kollektivisering ikke har vist seg verdifull for Jugoslavia. Den setter fram den ondskapsfulle baktalelsen at »kollektivisering er det samme som å ta jorda fra bøndene» (Edvard Kardelj: Åpningsinnlegg ved det niende plenum for den fjerde føderalkomiteen i den sosialistiske allianse for Jugoslavias arbeidsfolk, 5. mai 1959), og er en veg som »bevarer livegenskap og fattigdom på landsbygda så lenge som mulig» (Vladimir Bakarić: Tale ved den sjuende kongressen i Jugoslavias Kommunistiske Forbund). Den forsvarer den latterlige ideen at utviklinga i landbruket bør være »grunna på fri konkurranse mellom økonomiske krefter» (Edvard Kardelj: »Om noen problemer ved vår politikk i landsbyene», *Kommunist* nr. 4, 1954).

Samtidig med at Tito-klikken har oppløst mange av bøndenes arbeidskooperativer, har den kunngjort den ene lova og forordninga etter den andre siden 1953 for å stimulere utviklinga av kapitalismen i landbruksområda, og gitt frihet til å kjøpe, selge og bygsle jord og leie arbeidskraft. Den har avskaffa de planlagte innkjøpa av landbruksprodukter og erstatta dem med fri handel på dette området.

Under denne politikken spredte kapitalismens krefter seg hurtig i landbruksområda og de økonomiske forskjellene økte. Dette har vært en viktig side ved Tito-klikkens arbeid for å gjenopprette kapitalismen.

Økinga i den økonomiske ulikheten på landsbygda blir først avslørt ved de endringene som viser seg i eiendomsretten til jorda. Slavko Komar, tidligere jugoslavisk sekretær for jord- og skogbruk, innrømte at i 1959 eide fattige bondehusholdninger med mindre enn 5 hektar jord, som utgjør 70 prosent av alle bondehusholdninger, bare 43 prosent av all privateid jord, mens rike bondehusholdninger med mer enn 8 hektar jord hver, som utgjør bare 13 prosent av alle bondehusholdninger, eide 33 prosent av all privateid jord. Komar innrømte også at omkring 10 prosent av bondehusholdningene kjøpte eller solgte jord hvert år. (Slavko Komar: »Noen problemer vedrørende landsbygd- og bondehusholdninger», *Socializam* nr. 5, 1962. Sekretæren for jord- og skogbruk i Jugoslavia tilsvarende ministeren for jord- og skogbruk.) De fleste selgerne var familier som var ramme av fattigdom.

Konsentrasjonen av jord er egentlig mye alvorligere enn det som kommer fram i opplysningene som er gjengitt ovafor. Som det ble avslørt i *Borba*, som er organet for Tito-klikken, i utgava den 19. juli 1963, var det i ett distrikt aleine »tusener av bondehusholdninger med langt mer enn det største lovlege arealet på ti hektar jord». I kommunen Bijeljina »ble det funnet at fem hundre bondehusholdninger eide eiendommer på ti til tretti hektar». Dette er ikke enestående tilfeller.

Stadig tydeligere forskjeller på landsbygda kommer også til uttrykk i de store ulikhetene i eiendomsretten til trekkdyr og jordbruksredskaper. Av de 308 000 bondehusholdningene i provinsen Vojvodina, som er et ledende kornproduserende område, har 55 prosent ingen trekkdyr. Bondehusholdninger med mindre enn 2 hektar hver, som utgjør 40,7 prosent av alle bondehusholdningene, har bare 4,4 prosent av alle plogene i denne regionen, dvs. et gjennomsnitt på en plog for hver 20. husholdning. På den andre sida eier de rike bøndene mer enn 1300 traktorer og en stor del annet jordbruksmaskineri, såvel som et stort antall ploger og trekkdyrkjerrer (Det jugoslaviske tidsskriftet *Index*, nr. 2, 1962).

Stadig tydeligere forskjeller kommer på samme måte til uttrykk i veksten av slike former for kapitalistisk utbytting som leie av arbeidskraft.

7. februar 1958 avslørte *Kommunist* at 52 prosent av de bondehusholdningene i Serbia som eier mer enn 8 hektar jord, leide arbeidere i 1956.

I 1962 sa Slavko Komar at lederne av noen bondehusholdninger i de siste åra var »blitt mektige. Deres inntekter stammer ikke fra deres eget arbeid, men fra ulovlig handel, fra foredling av deres egne og andres produkter, fra ulovlig destillering av sprit, fra at de eier mer enn det lovlige størstemålet på 10 hektar dyrkbar jord. Dette har de skaffa seg ved å kjøpe eller oftere å bygsle jord, ved påstått oppdeling av jorda blant familiemedlemmer, ved å beslaglegge eller skjule offentlig jord, fra å tilrane seg traktorer ved spekulasjon og fra utbytting av fattige naboer ved å få dem til å dyrke jorda for seg» (Slavko Komar, samme sted).

Borba fastslo den 30. august 1962 at »den såkalte godhjerta produsent . . . er en som bygsler jord, leier arbeidskraft og er en erfaren handelsmann . . . Slike folk er ikke produsenter, men bedriftsherrer. Mange rører ikke en hakke hele året. De leier arbeidskraft og overvåker bare arbeidet på markene, og de driver handel.»

Også ågerkarler er svært aktive på den jugoslaviske landsbygda. Rentefoten går ofte opp i over 100 prosent pr. år. I tillegg fins det folk som utnytter de arbeidsløses stilling ved å monopolisere arbeidsmarkedet og drive utbytting.

Da de er frarøva jorda og andre produksjonsmidler, kan et stort antall fattige bønder bare leve av å selge arbeidskrafta si. I følge tall som er henta fra *Politika* for 20. august 1962, kom bortimot 70 prosent av kontantinntektene til jugoslaviske bønder i 1961 av at de solgte arbeidskrafta si. Disse bøndene blir flådd på alle kanter og fører et elendig liv.

Som kjensgjerningene viser, hersker den utbytende klassen over den jugoslaviske landsbygda.

I sine argumenter for at Jugoslavia er et sosialistisk land, fastslår det åpne brevet fra Sentralkomiteen i SUKP at den »sosialistiske sektor» på landsbygda i Jugoslavia har økt fra 6 til 15 prosent.

Dessverre er til og med denne ynkelige prosenten ikke sosialistisk.

Med den sosialistiske sektor på 15 prosent kan lederne i SUKP bare mene slike organisasjoner som »storbruk» og »vanlige jordbruks-kooperativer» som Tito-klikken har hjulpet fram. Men i virkeligheten er »storbruka» kapitalistiske bruk, og de »vanlige jordbruks-kooperativa» er kapitalistiske økonomiske organisasjoner som hovedsaklig driver med handel. De rokker ikke ved den private eiendomsretten til jorda; og hva mer er. deres hovedfunksjon er å støtte opp om utviklinga av storbonde-økonomien.

Jordbruksproblem i Jugoslavia, et skrift som utgis i Beograd, fastslår at »dersom vi dømmer etter hvordan de er organisert i dag og hvordan de fungerer», viser kooperativa »ikke det minste tekn på sosialistisk gjenoppbygging av jordbruket og landsbygda. De arbeider ikke så mye for å skape sosialistiske forsvarsverk som for å utvikle og fremme kapitalistiske elementer.

Det fins tilfeller hvor disse kooperativa er kulak-forbund». (Kulak er et russisk ord for storbonde, en bonde som leier arbeidskraft og ikke sjøl deltar i jordbruksarbeidet. O.a.)

Tito-klikken har gitt de vanlige jordbruks-kooperativa monopolrettigheter til å kjøpe opp jordbruksprodukter fra bøndene. De såkalte kooperativa spekulerer i å utnytte fordelene ved disse spesielle privilegiene og ved ukontrollerte svinginger i prisene på jordbruksprodukter, og gjennom slik handelsvirksomhet utbytter de bøndene i stor stil. I 1958 hadde Jugoslavia en dårlig høst. Kooperativa og andre handelsorganer nytta sjansen til å heve utsalgsprisen på jordbruksprodukter. Året 1959 ga en bedre høst, og kooperativa brøt sine avtaler med bøndene og reduserte innkjøp sine, uten en gang å nøle med å ta avlinga råtne på markene.

De vanlige jordbruks-kooperativa og »storbruka» leier og utbytter et stort antall langtids- og korttidsarbeidere. Ifølge opplysninger i *Statistisk årbok for den føderale folkerepublikken Jugoslavia* 1962, utgjorde langtidsarbeiderne som kooperativa leide, aleine mer enn 100 000 i 1961. Et stort antall midlertidige arbeidere var også ansatt. Som det er avslørt i *Rad* 1. desember 1962, er leide arbeidere »svært ofte utsatt for den hardeste utbytting (arbeidsdagen kan være så lang som 15 timer), og vanligvis er deres personlige inntekt ytterst lav».

Det er såleis klart at disse jordbruks-organisasjonene i den såkalte sosialistiske sektor, ikke er noe annet enn kapitalistiske jordbruks-organisasjoner.

Å ta jorda fra fattige bønder og fremme kapitalistisk jordbruk, det er Tito-klikkens grunnleggende politikk på landbrukets område. Allerede i 1955 sa Tito at »vi oppgir ikke ideen om at den dagen vil komme i Jugoslavia da småbruk vil bli slått sammen på en eller annen måte.... I Amerika har de allerede gjort det. Vi må finne en løsning på dette spørsmålet.»

For å slå inn på den kapitalistiske veg vedtok Tito-klikken i 1959 »Loven om utnytting av dyrka jord», som fastsatte at jorda til bønder som arbeider på sin egen jord og som ikke kan drive den i pakt med krava, skal underlegges »påbuda» fra de vanlige jordbruks-kooperativa og »storbruk». Egentlig betyr dette å ta eiendommen fra fattige bønder og å tvangsinndra jorda deres for å utvikle kapitalistiske bruk. Dette er det kapitalistiske jordbrukets veg, og ikke noe annet.

Da Stalin tok opp overgangen fra småbonde-økonomi til stordrifts-økonomi, sa han: »Der har dere to veger, den kapitalistiske vegen og den sosialistiske: Vegen framover – til sosialismen, og vegen tilbake til kapitalismen.»

Fins det en tredje veg? Stalin sa: »Den såkalte tredje vegen er egentlig den andre vegen, den som fører tilbake til kapitalismen.» »For hva betyr det å vende tilbake til individuell gardsdrift og gjeninnsette kulakene? Det betyr å gjenopprette kulak-trelldom, å gjenopprette kulakenes utbytting av bondebefolkninga og å gi kulakene makt. Men er det mulig å gjeninnsette kulakene og samtidig holde på sovjet-makta? Nei, det er ikke mulig. Gjeninnsetting av kulakene må nødvendigvis føre til danning av en kulakmakt og til ødelegging av sovjet-makta – følgelig må den nødvendigvis føre til danning av et borgerlig styre. Og danninga av et borgerlig styre må nødvendigvis i sin tur føre til gjeninnsetting av jordeiere og kapitalister, til gjenopprettinga av kapitalismen.» (Stalins Verker, bd. XIII, s. 248, Moskva-utg.)

Den vegen som Jugoslavia har slått inn på i landbruket i løpet av de siste 10 ara og enda lenger, er nettopp vegen til gjenoppretting av kapitalismen.

Alt dette er kjensgjerninger som ikke kan rokkes ved.

Vi fristes til å spørre de som er oppsatt på å forkaste erklæringa om Tito-klikken: Dersom det ikke er deres hensikt å føre folk bak lyset, hvordan kan dere pasta at det ikke fins noen kapitalister i Jugoslavia?

FORFALLET FRA SOSIALISTISK ØKONOMI SOM ER EID AV HELE FOLKET, TIL KAPITALISTISK ØKONOMI

Gjenopprettinga av kapitalismen i Jugoslavia kommer til uttrykk ikke bare i det faktum at privatkapitalisme sprer seg fritt både i byene og på landsbygda. Enda viktigere er det at de »offentlige» bedriftene, som spiller en avgjørende rolle i den jugoslaviske økonomien, har forfalt.

Tito-klikkens økonomi av typen »arbeidernes sjølstyre» er statskapitalisme av en spesiell type. Det er ikke statskapitalisme under proletariats diktatur vilkår, men statskapitalisme under vilkår der Tito-klikken har snudd proletariats diktatur om til borgerskapets diktatur, utøvd av byråkrat-komprador-borgerskapet. (*Komprador* blir i Kina brukt om en innfødt tjener som er ansatt av europeerne som sjef for tjenerne, og som agent blant de innfødte o. a.). Bedriftenes produksjonsmidler under »arbeidernes sjølstyre» tilhører ikke en eller flere kapitalister, men den nye typer. byråkrat-komprador-borgerskap i Jugoslavia, som omfatter byråkratene og direktørene og som ledes av Tito-klikken. Gjennom å rane til seg statens navn, støtte seg på USA-imperialismen og dekke seg bak et skinn av sosialisme, har dette byråkrat-komprador-borgerskapet plyndra arbeidsfolk for eiendom som opprinnelig var deres. I virkeligheten er »arbeidernes sjølstyre» et hensynsløst utbyttingssystem under ledelse av byråkrat-komprador-kapital.

Siden 1950 har Tito-klikken gitt ei rekke forordninger som innfører »arbeidernes sjølstyre» i alle statseide fabrikker, gruver og andre foretak innen kommunikasjons-, transport-, handels-, landbruks- og skogbrukssektorene og offentlige institusjoner. Hovedinnholdet i »arbeidernes sjølstyre» består i å legge bedriftene over i hendene på »arbeidskollektiven», hvor hver bedrift arbeider sjølstendig, kjøper inn sitt eget råmateriale, bestemmer endringer, produksjon og priser på produktene og markedsfører dem, og bestemmer sitt eget lønnsnivå og fordelinga av sin del av profitten. Jugoslaviske forordninger fastsetter videre at økonomiske foretak har rett til å kjøpe, selge eller bygsle fast eiendom.

I bedrifter med »arbeidernes sjølstyre» blir eiendomsretten beskrevet av Tito-klikken som »en høyere form for sosialistisk eiendomsrett». De påstår at bare med »arbeidernes sjølstyre» kan en »virkelig bygge sosialisme».

Dette er reint bedrag.

Teoretisk sett har, som enhver med litt kjennskap til marxismen veit, slagord som »arbeidernes sjølstyre» og »fabrikkene til arbeiderne» aldri vært marxistiske, men slagord som er blitt kjørt fram av anarkistiske syndikalister, borgerlige sosialister og gamle opportunistar og revisjonister.

Teorien om »arbeidernes sjølstyre» og »fabrikkene for arbeiderne» går imot den grunnleggende marxistiske teorien om sosialisme. Den ble fullstendig motbevist av de klassiske marxistiske forfatterne for lenge siden.

Som Marx og Engels pekte på i det *Kommunistiske Manifest*: »Proletariatet vil bruke sitt politiske herredømme til gradvis å fravriste borgerskapet all kapital, til å samle alle produksjonsmidler på statens hender . . . ».

Engels skrev i *Anti-Dühring*: »Proletariatet griper den politiske makta og forvandler produksjonsmidlene til statseiendom».

Når proletariatet har grepet den politiske makta, må det samle produksjonsmidlene i hendene på proletariatets diktatur stat. Dette er et grunnleggende prinsipp i sosialismen.

I den første tida med sovjet-makt som fulgte etter Oktober-revolusjonen, talte noen folk for å overføre fabrikkene til de produserende arbeiderne slik at de kunne »organisere produksjonen» direkte. Lenin kritiserte dette synet og sa at egentlig betydde det å gå imot proletariatets diktatur.

Skarpsindig pekte han på:

». . . Enhver direkte eller indirekte tillatelse for arbeiderne i hver enkelt bedrift eller hvert enkelt yrke til å eie sin egen produksjon, eller enhver tillatelse som gir dem rett til å svekke eller hindre forordningene fra statsmakta, er den største forvrenging av de grunnleggende prinsippene for sovjet-makta, og fullstendig å oppgi sosialismen.» (Lenin: Om sovjet-maktas demokrati og sosialistiske karakter.)

Det er såleis klart at »arbeidernes sjølstyre» ikke har noe med sosialisme å gjøre.

I virkeligheten gir Tito-klikkens »arbeidernes sjølstyre» ikke noe sjølstyre til arbeiderne; det er en svindel.

Bedriftene med »arbeidernes sjølstyre» er egentlig i klørne på det nye byråkrat-komprador-borgerskapet som Tito-klikken representerer. Dette borgerskapet kontrollerer bedriftenes eiendom og ansatte, og tar størsteparten av inntektene deres.

Gjennom bankene kontrollerer Tito-klikken hele landets lån og kreditter og alle bedrifters investeringsfond og likvide kapital, og overvåker deres finansielle forretninger.

Tito-klikken plyndrer til seg inntektene fra disse bedriftene på forskjellige måter, så som innkreving av skatter og renter. Ifølge statistikkene i »Rapport om arbeidet i 1961 ved det føderale eksekutivrådet i Jugoslavia», tok den omkring tre fjerdedeler av bedriftenes netto-inntekter på denne måten.

Tito-klikken høster fruktene av folkets arbeid, som den hovedsakelig bruker til å møte de umåtelige utgiftene til denne byråkrat-klikken, til å opprettholde sitt reaksjonære styre, til å styrke apparatet som undertrykker det arbeidende folket, og til å betale skatt til imperialistene i form av renter og avdrag på utenlandske lån.

Dessuten kontrollerer Tito-klikken disse bedriftene gjennom direktørene. Direktørene er i navnet valgt av bedriftene ved frie valg, men blir i virkeligheten utpekt av Tito-klikken. De er agenter for byråkrat-komprador-borgerskapet i bedriftene.

I bedrifter med »arbeidernes sjølstyre» er forholdet mellom direktører og arbeidere egentlig et forhold mellom arbeidskjøpere og arbeidsselgere, mellom utbyttere og utbyttede.

Slik situasjonen er, kan direktørene bestemme produksjonsplanene og produksjonsutviklinga for disse bedriftene, disponere over produksjonsmidlene, ta avgjørelser om fordelinga av bedriftens inntekter, tilsette eller sparke arbeidere og avvise resolusjoner fra arbeiderråda eller direksjonsutvalga.

Mengder av opplysninger som er lagt fram i jugoslavisk presse, beviser at arbeiderråda er helt uten innhold, en slags avstemmingsmaskin, og at all makt i bedriften er i hendene på direktøren.

Det faktum at direktøren for en bedrift kontrollerer bedriftens produksjonsmidler og fordelinga av dens inntekter, setter ham i stand til å tilvende seg fruktene av arbeidernes arbeid ved hjelp av forskjellige privilegier.

Tito-klikken innrømmer sjøl at det er et stort gap mellom folk i ledelsen og arbeiderne i disse bedriftene, ikke bare når det gjelder lønner, men også produksjonsbonuser. I noen bedrifter er bonusene til direktørene og det høyere personalet førti ganger større enn arbeidernes. »I noen bedrifter er bonus-summen til lederne like stor som lønnsfondet til hele kollektivet». (Brev fra Sentralkomiteen i Jugoslavias Kommunistiske Forbund til dets organisasjoner og ledere på alle plan, 17. februar 1958.)

Dessuten utnytter bedriftsdirektørene privilegiene sine til å skaffe seg en god del penger ved forskjellige påskudd. Bestikkelser, underslag og tjuveri er enda større inntektskilder for direktørene.

De breie massene av arbeidere lever i fattigdom. De har ingen garanti for at de får arbeid. Et stort antall arbeidere mister jobbene sine ved at bedrifter nedlegges. I følge offisielle statistikker nådde tallet på arbeidsløse i februar 1963 opp i 339 000, eller omtrent 10 prosent av alle ansatte. I tillegg reiser mange arbeidere hvert år utenlands for å få arbeid.

Politika vedgikk 25. september 1961 at »det eksisterer et stort gap mellom noen arbeidere og kontorfunksjonærer; de første ser på de siste som 'byråkrater' som 'sluker' lønnene deres.»

Disse kjensgjerningene viser at i de jugoslaviske bedriftene med »arbeidernes sjølstyre» har det oppstått en ny samfunnsmessig gruppe som består av de få som tilegner seg fruktene av arbeidet til de mange. Disse er en viktig del av det nye byråkrat-komprador-borgerskapet i Jugoslavia.

Ved å føre fram »arbeidernes sjølstyre» har Tito-klikken fullstendig fort de bedriftene som opprinnelig var eid av hele folket, bort fra den sosialistiske økonomiens veg.

De viktigste tegna på dette er:

For det første at staten har gitt opp å føre en enhetlig økonomisk planlegging.

For det andre bruken av profitt som det viktigste virkemidlet i drifta av fabrikkene. De kan ta i bruk forskjellige metoder for å øke inntektene og profittene. Med andre ord er formålet med produksjonen i bedriftene med »arbeidernes sjølstyre» ikke å fylle samfunnets behov, men å skape profitter, akkurat som i enhver kapitalistisk bedrift.

For det tredje å følge politikken om å oppmuntre til kapitalistisk fri-konkurranse. Tito har sagt til bedriftsdirektørene: »Konkurranse her heime vil være til fordel for våre vanlige mennesker, forbrukerne». Tito-klikken erklærer også åpenlyst at den tillater »konkurranse, profittsøking, spekulasjon o. l.» fordi »dette spiller en positiv rolle for å fremme produsentenes initiativ, deres kollektiv, kommunene osv.» (Vladimir Bakaric: »Rapport til den fjerde kongress i Kroatias kommunistiske forbund, 7. april 1959.»)

For det fjerde bruken av investeringslån og banker som en viktig brekkstang for å innføre kapitalistisk fri-konkurranse. Tito-regimets kreditt- og bank-system inviterer til konkurranse om lån til investeringer. Den som er i stand til å betale tilbake lånet på korteste tid og betale den høyeste renta, vil få lånet. Etter deres ord er dette »å bruke konkurranse som den vanlige metoden for å tildele investerings-kreditter». (Augustin Papic: »Investeringsfinansiering i Jugoslavia», Årbok for kollektiv økonomi, april-november 1959, Beograd.)

For det femte er forholda mellom bedriftene ikke sosialistiske forhold med gjensidig støtte og samarbeid under en enhetlig økonomisk plan fra regjeringa, men kapitalistiske konkurranse- og rivaliseringsforhold på et fritt marked.

Alt dette har undergravd sjølve grunnlaget for sosialistisk planlagt økonomi.

Lenin sa: »Sosialisme . . . er utenkelig uten planlagt statsorganisering som medfører at titalls millioner mennesker må rette seg etter de strengeste regler for et bestemt mønster i produksjon og fordeling». (Lenin: *Selected Works*, International Publishers, New York, Vol. VII, p. 365).

Han sa også: » . . . uten allsidig statlig medvirkning og kontroll av produksjon og fordeling av goder, kan sliternes makt, sliternes frihet ikke oppnås, og en tilbakevending til kapitalismens åk er *uunngåelig*». (Samme sted, s. 327).

Under påskrifta »arbeidernes sjølstyre» er alle de økonomiske sektorene og bedriftene i Jugoslavia innfanga i en vill kapitalistisk konkurranse. Det er helt vanlig for bedrifter med »arbeidernes sjølstyre» å gi seg ut på underslag, spekulasjon og hamstring, å heve prisene, bestikke, skjule tekniske hemmeligheter for hverandre, tilrive seg teknisk personell og til og med å angripe hverandre i presse eller radio i konkurransen om markeder og profitter.

Den ville konkurransen mellom jugoslaviske bedrifter foregår ikke bare på heimemarkedet, men også i utenrikshandelen. Den jugoslaviske pressa sier at det ikke er uvanlig at 20 eller 30 agenter for jugoslaviske utenrikshandelsforetak besøker det samme utenlandsmarkedet, konkurrerer innbyrdes for å oppnå handel, og stikker avgårde med hverandres kunder eller leverandører. »Ut fra selviske motiver» forsøker disse bedriftene som deltar i utenrikshandelen å »oppnå profitter for enhver pris» og »er ikke nøye med midlene».

Resultatet av denne ville konkurranse er kaos på det jugoslaviske markedet. Prisene svinger veldig, ikke bare fra by til by eller fra region til region, men også mellom forskjellige butikker på det samme stedet, og til og med for samme produkter fra samme produsent. Noen bedrifter nøler ikke med å ødelegge store mengder jordbruksprodukter for å oppnå høye priser.

Et annet resultat av den ville konkurransen, er at et stort antall bedrifter i Jugoslavia blir nedlagt. I følge opplysninger som er henta fra *Offisiell melding fra den føderale folkerepublikken Jugoslavia*, ble fem til seks hundre bedrifter nedlagt årlig de siste åra.

Alt dette viser at »folke»-økonomien i Jugoslavia ikke blir styrt av lovene for en sosialistisk plan-økonomi, men av lovene for kapitalistisk konkurranse og anarki i produksjonen. Tito-klikkens bedrifter med »arbeidernes sjølstyre» er ikke sosialistiske, men kapitalistiske av natur.

Vi fristes til å spørre dem som er oppsatt på å forkaste erklæringa om Tito-klikken: Dersom dere ikke har til hensikt å føre folk bak lyset, hvordan kan dere framstille den statskapitalistiske økonomien som er kontrollert av byråkrat-komprador-borgerskapet som en sosialistisk økonomi?

EN KOLONI UNDER USA-IMPERIALISMEN

Gjenopprettinga av kapitalismen i Jugoslavia er sammenvevd med den prosessen som har gjort Tito-klikken til en tjener under USA-imperialismen og som har gjort at Jugoslavia er forfalt til en koloni under USA-imperialismen.

I og med sitt forræderi mot marxismen-leninismen slo Tito-klikken inn på den skammelige kursen å selge statens sjølstendighet og leve på almissene fra USA-imperialismen.

Fra avslutninga av den andre verdenskrigen til januar 1963 ga USA og andre imperialistiske makter en »hjelp» på i alt omkring 5460 millioner amerikanske dollar til Tito-klikken, i følge ufullstendige statistikker. Av dette var mer enn 60 prosent eller omkring 3500 millioner dollar amerikansk »hjelp». Størstedelen av denne USA-hjelpa ble gitt etter 1950.

USA har vært hovedstøtten for Jugoslavias finanser og økonomi. Offisielle statistikker viser at Tito-klikken fikk lån på i alt 346 millioner amerikanske dollar i 1961, dvs. 47,4 prosent av den føderale statens budsjett-inntekter det året, fra USA og USA-kontrollerte internasjonale finansorganisasjoner. Medrekna hjelp fra andre vestlige land, mottok Tito-klikken i alt 493 millioner amerikanske dollar fra vestlige land i 1961, eller 67,6 prosent av den føderale statens budsjett-inntekter det året.

For å oppnå USA-hjelp har Tito-klikken slutta en rekke forræderiske avtaler med USA.

Notene som Jugoslavia og USA utveksla i 1959 angående »Avtalen om gjensidig forsvars-hjelp», fastsatte at tjenestemenn fra den amerikanske regjering har »frihet . . ., uten innskrenking» til å iakttå og overvåke mottakinga og plasseringa av amerikansk militærhjelps-materiell i Jugoslavia,

og har »full tilgang til kommunikasjons- og opplysningshjelpemidler». Avtalen krevde også at Jugoslavia skal forsyne USA med strategiske råmaterialer.

»Avtalen om militærhjelp» som ble undertekna av Jugoslavia og USA i 1951, fastsatte at Jugoslavia skulle »gi sin fulle støtte . . . til å utvikle og opprettholde den frie verdens defensive styrke», og at Jugoslavia skulle stå klar til å stille tropper for FN. Med denne avtalen kunne militær-delegasjonen som USA sendte, overvåke treninga av jugoslaviske tropper.

Den jugoslavisk-amerikanske »økonomiske samarbeidsavtalen» av 1952 fastslo at Jugoslavia måtte bruke amerikansk hjelp for å »fremme grunnleggende individuelle menneskerettigheter, frihet og demokratiske institusjoner», dvs. for å fremme kapitalismen.

I 1954 slutta Jugoslavia en »Traktat om allianse, politisk samarbeid og gjensidig hjelp» med Hellas og Tyrkia, som begge er NATO-medlemmer. Traktaten åpna for militært og diplomatisk samarbeid mellom de tre landa, og gjorde i virkeligheten Jugoslavia til et medlem av den amerikansk-kontrollerte militærblokken.

Siden 1954 har Jugoslavia slutta en rekke avtaler med USA, samtidig som de har solgt sin sjølstendighet. Mer enn femti slike avtaler ble undertegna i tida mellom 1957 og 1962.

På grunn av disse traktatene og avtalene, og fordi Tito-klikken har gjort Jugoslavia avhengig av USA-imperialismen, nyter USA følgende rettigheter i Jugoslavia. USA kan:

- (1) kontrollere militærpolitikken;
- (2) kontrollere utenrikspolitikken;
- (3) blande seg inn i innenrikspolitikken;
- (4) dirigere og overvåke den økonomiske politikken;
- (5) kontrollere utenrikshandelen;
- (6) tilrane seg landets strategiske ressurser; og
- (7) samle militære og økonomiske opplysninger.

Jugoslavias sjølstendighet og suverenitet er såleis blitt auksjonert bort av Tito-klikken.

I tillegg til å selge Jugoslavias suverene rettigheter i en rekke traktater med USA, har Tito-klikken tatt det ene steget etter det andre i innenriks- og utenrikspolitikken for å rette seg etter vestlig monopolkapitals krav om å trenge inn i Jugoslavia.

Helt siden 1950 har Tito-klikken avvist statens monopol på utenrikshandelen.

»Vedtak om utenriks handelsvirksomhet» som ble kunngjort i 1953, ga bedrifter lov til å drive sjølstendig utenrikshandel og ha direkte forretninger med vestlige monopolkapitalistiske bedrifter.

I 1961 innførte Tito-regimet reformer i systemet for utenrikshandelen. Reformenes hovedinnhold var videre lemping av reglene for import- og eksporthandel. Fullstendig frigiing ble gjennomført i importen av viktige halvfabrikata og visse forbruksvarer, og innskrenkingene på importen av andre varer ble lempa på i forskjellig grad. Innskrenkinger ble fjerna på tilføring av utenlandsvaluta som var nødvendig for såkalt uinnskrenka import.

Alle veit at statsmonopol på utenrikshandelen er et grunnleggende prinsipp i sosialismen.

Lenin sa at industri-proletariatet »avgjort ikke er i en slik stilling at det kan gjenoppbygge vår industri og gjøre Russland til et industriland uten at industrien vernes, noe som på ingen måte betyr det vernet som tollpolitikken kan gi, men det betyr ene og alene vern ved hjelp av monopolisering av utenrikshandelen». (Lenin: *Samlete verker*, Vol. 18.)

Stalin sa at »monopoliseringa av utenrikshandelen er en av grunnpillarene som sovjet-styret er bygd på», at avvikling av statsmonopolet på utenrikshandelen ville bety »å oppgi industrialiseringa av landet», »a oversvømme Sovjetunionen med varer fra kapitalistiske land», og »a forvandle landet fra et sjølstendig land til en halvkoloni». (Stalins Verker, bd. X, s. 115 og 116. Moskva-utg.)

Å avvikle statsmonopolet på utenrikshandelen, slik Tito-klikken har gjort, er å slå døra vidåpent opp for imperialistisk monopolkapital.

Hva er de økonomiske følgene av det faktum at Tito-klikken mottar store summer amerikansk hjelp og holder Jugoslavias dør vidåpen for imperialismen?

For det første er Jugoslavia blitt et marked for imperialistisk søppel.

Veldige mengder industrivarer og jordbruksprodukter fra de imperialistiske landa har oversvømt det jugoslaviske markedet. For å oppnå profit fortsetter de jugoslaviske komprador-kapitalistene som skaffer seg hauger av penger ved å tjene utenlandsk monopolkapital, å importere varer sjøl om de kan produseres i heimlandet og sjøl om lagrene er store. *Politika* innrømte 25. juli 1961 at det »var klart overalt» at jugoslavisk industri »ble utsatt for slag fra den stadige og svært innflokke konkurransen fra utenlandsk industri».

For det andre er Jugoslavia blitt et avløp for imperialistisk investering.

Mange jugoslaviske industribedrifter er blitt bygd med »hjelp» fra USA og andre imperialistiske land. En stor del utenlandsk privat monopolkapital har trengt seg inn i Jugoslavia. I tida mellom 1952 og 1956 »nadde andelen til de utenlandske fonda opp i 32,5 prosent av den samla verdien av de økonomiske investeringene», ifølge Augustin Papic, generaldirektoren i den jugoslaviske investeringsbanken. Den amerikanske utenriksministeren Dean Rusk sa 5. februar 1962 at Jugoslavias kapitalkilder »stort sett var i vest».

For det tredje er Jugoslavia blitt et støttepunkt for imperialistisk ravareforsyning.

I samsvar med »Avtalen om militær-hjelp» har Tito-klikken siden 1951 stadig forsynt USA med store mengder strategiske råmaterialer. Ifølge *Statistisk årbok for den føderale folkerepublikken Jugoslavia*, 1961, har omkring halvparten av Jugoslavias eksport av viktige metaller, såsom magnesium, bly, sink og antimon gått til USA siden 1957.

For det fjerde er industribedriftene i Jugoslavia blitt monterings-sjapper for vestlige monopolkapitalistiske selskaper.

Mange større jugoslaviske industrier produserer etter lisens fra vestlige land, og er avhengig av import av halvferdige råvarer, deler, reservedeler og halvfabrikata. Disse industrienes produksjon er kontrollert av vestlig monopolkapital.

Mange av industriprodukta som selges som heimeprodukter i Jugoslavia, er i virkeligheten sammensatt av importerte ferdiglaga deler, og har fått påsatt jugoslaviske fabrikkmerker. 25. april 1962 sa *Vesnik u sredu* at »noen av våre industribedrifter er blitt en spesiell slags handelsorganisasjoner, som ikke produserer, men monterer og klistrer sitt eget fabrikkmerke på andres produkter.»

Under disse vilkåra er Jugoslavia blitt innlemma som en del av vestlig monopolkapitals verdensmarked. På det finansielle og økonomiske området er Jugoslavia knytta fast sammen med det kapitalistiske verdensmarkedet og har forfalt til å bli en koloni under imperialismen, og særlig under USA-imperialismen.

Nar et sosialistisk land selger sin sjølstendighet og sine suverene rettigheter og blir et imperialistisk vedheng, er gjenoppøettinga av kapitalismen det uunngåelige resultatet.

Den spesielle vegen å bygge »sosialisme» ved å stole på amerikansk hjelp, slik Tito-klikken har framvist, er ingenting annet enn en måte å forandre et sosialistisk system til et kapitalistisk system for å tilfredsstille imperialismens behov, en veg til forfall fra et sjølstendig land til en halvkoloni.

Krustsjov pastar at denne kolonien under USA-imperialismen »bygger sosialisme». Dette er fantastisk. Noe som kaller seg sjøl sosialisme, som har amerikansk hjelp som sitt varemerke, er en ny utgave som må legges til den falske sosialismen som ble kritisert av Marx, Engels og Lenin, og dette er antakelig et stort bidrag fra Titos og Krustsjovs side til den »skapende utviklinga av den marxist-leninistiske teorien».

EN KONTRA-REVOLUSJONÆR SPESIALAVDELING AV USA-IMPERIALISMEN

Bedømt ut ifra den kontra-revolusjonære rollen som Tito-klikken har spilt i internasjonale forhold, og utifra dens reaksjonære utenrikspolitikk, er Jugoslavia enda lengre fra å være et sosialistisk land.

Internasjonalt er Tito-klikken en spesialavdeling av USA-imperialismen med det formål å undergrave verdens-revolusjonen.

Ved å ha gjenoppretta kapitalismen i Jugoslavia hjelper Tito-klikken USA-imperialismen til å føre sin »fredelige utviklings«-politikk inn i de sosialistiske landa.

Mens den utgir seg for å være sosialistisk, motarbeider og splitter Tito-klikken den sosialistiske leir med alle midler, og arbeider som en aktiv agent i kampanjen mot Kina.

Under dekket av allianse-frihet og aktiv sameksistens prøver Tito-klikken å knekke de nasjonale frigjøringsbevegelsene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og tjener amerikansk nykolonialisme.

Tito-klikken lar ingen sjanse gå fra seg til å skjønne USA-imperialismen og lamme verdens folk i deres kamp mot den imperialistiske krigs- og aggresjonspolitikken.

Under påskudd av å motarbeide »stalinisme« sprer Tito-klikken revisjonistisk gift overalt og motarbeider folkets revolusjon i alle land.

Tito-klikken har stadig spilt rollen som lakei for USA-imperialismen i de større internasjonale hendingene i de siste ti åra og enda lenger.

1. Revolusjonen i Hellas. 10. juli 1949 stengte Tito grensa mellom Jugoslavia og Hellas for det greske folkets gerilja. Samtidig tillot han de greske fascistiske kongevennlige troppene å gå gjennom jugoslavisk område for å angripe geriljaen i ryggen. På denne måten hjalp Tito-klikken de amerikansk-britiske imperialistene med å knuse det greske folkets revolusjon.

2. Korea-krigen. I en erklæring som ble sendt ut 6. september 1950, baktalte den daværende utenriksministeren, Edvard Kardelj, frekt det koreanske folkets rettferdige motstandskrig, kalte den for aggresjon, og forsvarte USA-imperialismen. Da en representant for Tito-klikken talte i FN's sikkerhetsråd 1. desember, angrep han Kina for dets »aktive innblanding i Korea-krigen«. Tito-klikken stemte også i FN for handelsblokaden mot Kina og Korea.

3. Det vietnamesiske folkets frigjøringskamp. På slutten av Geneve-konferansen om Indo-Kina i april 1954 baktalte Tito-klikken voldsomt den rettfærdige kampen som det vietnamesiske folket førte, og påstod at de ble utnyttet av Moskva og Peking »som en brikke i deres kalde-krigs-politikk i etterkrigstida». Om det vietnamesiske folkets store kamp for å frigjøre Dien Bien Phu, sa de at dette »ikke var en godviljens handling».

4. Undergravings-virksomhet mot Albania. Tito-klikken har drevet undergravingsvirksomhet og gjennomført væpna provokasjoner mot det sosialistiske Albania i lang tid. Den har stått bak fire større forræderi-aksjoner, i 1944, 1948, 1956 og 1960. De væpna provokasjonene på den jugoslavisk-albanske grensa talte mer enn 470 i tida fra 1948 til 1958. I 1960 planla Tito-klikken og de greske reaksjonære et væpna angrep på Albania i samarbeid med den amerikanske sjette flåte i Middelhavet.

5. Det kontra-revolusjonære opprøret i Ungarn. Tito-klikken spilte en motbydelig rolle som intervensjonistisk provokatør under det ungarske kontra-revolusjonære opprøret i oktober 1956. Etter at opprøret hadde brutt ut, offentliggjorde Tito et brev som støtta de kontra-revolusjonære målsettingene til forræderen Nagy. 3. november innbød Tito-klikken Nagy til å søke dekning i den jugoslaviske ambassaden i Ungarn. I en tale 11. november karakteriserte Tito det kontra-revolusjonære opprøret som en motstand fra »progressive», og spurte frekt om den »jugoslaviske vegen» eller den »stalinistiske vegen» ville seire.

6. Hendingene i Midt-Østen. I 1958 sendte USA-imperialismen tropper for å besette Libanon. Det vokste opp en verdensomspennende protestbølge som krevde øyeblikkelig tilbaketrekking av de amerikanske og britiske troppene. På krisemøtet om situasjonen i Midt-Østen i FN's generalforsamling sa Koca Popovic, utenriksministeren i Jugoslavia, at »det er ikke spørsmål om vi fordømmer eller slutter opp om det USA og Storbritania har foretatt seg». Han gikk inn for intervensjon fra FN, en organisasjon som er kontrollert av USA-imperialismen.

7. Hendingene i Formosa-stredet. Høsten 1958 bombarderte det kinesiske folkets frigjøringshær Quemoy for å slå tilbake USA-imperialismens provokasjoner i Formosa-stredet og for å straffe Chiang Kai-shek-gjengen, som er en lakei for USA-imperialismen. Tito-klikken rakka ned på Kinas rettfærdige kamp, og kalte den »en fare for hele verden» og »til skade for freden».

8. U-2 episoden. 1 1960 sendte USA et U 2 spionfly inn over Sovjetunionen og sparka beina under fire-makts-toppkonferansen som skulle vært holdt i Paris. 17. mai sendte Tito ut en erklæring som angrep det riktige standpunktet som da ble tatt av Sovjet-regjeringa, og sa at det skapte »overdreven diskusjon».

9. Det japanske folkets patriotiske kamp mot USA. I juni 1960 førte det japanske folket en rettferdig og patriotisk kamp mot USA, en kamp som til da var enestående i sitt omfang. Men Tito-klikken forsvarte USA-imperialismen, og sa at den amerikanske okkupasjonen av Japan »fremma demokratiseringa av det politiske liv i Japan». Deretter angrep Tito-klikken erklæringa fra Inejiro Asanuma, den forhenværende formannen i det japanske sosialistpartiet, som sa at »USA-imperialismen er felles fiende for de japanske og kinesiske folka», og anklaga ham for å »stå på ei ekstremistisk linje».

10. Hendingene i Kongo. Sommeren 1960, da USA-imperialismen kjørte fram med væpna aggresjon i Kongo under FN's flagg, ikke bare stemte Tito-klikken for USA-imperialismen i FN, men i samsvar med USA-imperialismens ønsker sendte den luftforsvars-personell til Kongo for å delta direkte i den blodige undertrykkinga av det kongolesiske folket.

11. Laos-spørsmålet. Da USA-imperialismen opptrappa intervensjonen i Laos i januar 1961, spredte Tito-klikken det synspunktet at USA »går virkelig inn for fred og nøytralitet i Laos». Da USA-imperialismen satte i gang politiske snikmord og væpna konflikter i Laos i mai 1963, angrep Tito-klikken de laotiske patriotiske styrkene for at de »legger all skyld på USA».

12. Det amerikanske »Allianse for Framskritt»-programmet. I august 1961 tvang USA flere latin-amerikanske land til å undertegne »Allianse for Framskritt»-programmet, som var et nytt USA-imperialistisk verktøy for a slavebinde det latin-amerikanske folket. Dette aggressive programmet ble hardt bekjempa av det latin-amerikanske folket, men ble lovprist av Tito-klikken, som sa at det »i stor grad møtte krava fra de latin-amerikanske landa.»

13. Den kinesisk-indiske grensekonflikten. Helt fra de reaksjonære i India skapte spenninger på den kinesisk-indiske grensa i 1959, har Tito-klikken stadig støtta opp om ekspansjonismen, aggresjonen og provokasjonene fra de indiske reaksjonære mot Kina. Tito-klikken spredte åpenlyst den løgna at »grenselinja var fullstendig fastlagt allerede i begynnelsen av vårt århundre, og fulgte den velkjente McMahon-linja». Den gjorde sitt beste for a blande sammen riktig og galt ved å kjøre ut baktalelsen at Kina »tillater seg a forandre på grensa mot India med makt og på egensindig mate», og at Kina »driver aggresjon» mot India.

14. Den kubanske revolusjonen og krisa i det karibiske hav. Tito-klikken har angrepet Kuba i mange uttalelser. Under den karibiske krisa høsten 1962 forsvarte Tito-klikken den USA-imperialistiske aggresjonen, og sa at »vanskene oppsto da den kubanske revolusjonen tråkka på de amerikanske selskapas ømme liktær», og at »dersom det blir sagt at USA ble irritert over rakett-basene på Kuba, som er i dets nærmeste nabolag, er det forståelig».

Av alt dette kan folk ikke unngå å se at i de siste ti åra og enda lenger har Tito-klikken desperat motarbeida de sosialistiske landa, forsøkt å slå beina under de nasjonale frigjøringsbevegelsene, rakka ned på den anti-imperialistiske, revolusjonære kampen som folket i alle land fører, og aktivt tjent imperialismen, og særlig USA-imperialismen.

Krustsjov har stadig gjentatt at det er »enstemmighet» og »overensstemmelse» mellom ledelsen i SUKP og Tito-klikken i deres innstilling til internasjonale problem. Da vil vi spørre om det er eller ikke er enstemmighet og overensstemmelse mellom deres virksomhet og de kontra-revolusjonære forbrytelsene til Tito-klikken. Vær vennlig å svare, dersom dere har mot til det.

FORFALLET FRA PROLETARIATETS DIKTATUR TIL BORGERSKAPETS DIKTATUR

Det faktum at kapitalismen har oversvømt Jugoslavia både i by og på land, forfallet fra en økonomi som er eid av hele folket til en statskapitalistisk økonomi, og at Jugoslavia har sunket ned til å bli et underbruk av USA-imperialismen, slik det er vist i analysen foran, skyldes partiets og stats-maktas forfall i Jugoslavia.

Etter helt nødvendige kamper mot den tyske og italienske fascist-aggresjonen under den andre verdenskrigen, beseira det kommunistiske partiet og folket i Jugoslavia imperialismens reaksjonære styre og deres lakeier i Jugoslavia, og oppretta folkets demokratiske statsmakt under proletariatets diktatur.

Ikke lenge etter forrådte den ledende gruppa i Jugoslavias Kommunistiske Parti marxismen-leninismen og ga seg inn på revisjonismens veg. Dette førte med seg partiets og statsmaktas gradvise forfall i Jugoslavia.

Det jugoslaviske kommunistpartiet hadde en ærefull tradisjon av revolusjonære kamper. Tito-klikkens forræderi ble først og fremst møtt med sterk motstand i partiet. For å undertrykke denne motstanden, brukte Tito-klikken sin makt til å utstøte og renske ut av partiet et stort antall kommunister som var trofaste mot marxismen-leninismen. Mer enn 200 000 partimedlemmer, eller halvparten av det opprinnelige medlemstallet i det jugoslaviske kommunistpartiet, ble utstøtt bare i tida fra 1948 til 1952. Tito-klikken gikk til aksjon mot de såkalte Kominform-elementene, og arresterte og drepte et stort antall marxist-leninister og revolusjonære kadrer, antallet av kommunister og aktive revolusjonære som ble arrestert og holdt i fengsel var aleine over 30 000. Samtidig åpna Tito-klikken døra til partiet på vidt gap for kontra-revolusjonære, borgerlige elementer, alle slags anti-sosialistiske elementer og karrierejegere som søker stillinger og rikdom gjennom medlemskapet. I november 1952 erklærte Tito-klikken at »benedyninga 'parti' ikke lenger passer», og forandra navnet fra Jugoslaviyas Kommunistiske Parti til Jugoslaviyas Kommunistiske Forbund. Tvert imot viljen til alle ærlige kommunister i Jugoslavia, endra Tito-klikken det jugoslaviske kommunistpartiets rolle som proletariatets fortropp, og gjorde Jugoslaviyas Kommunistiske Forbund til et reint redskap for å opprettholde sitt diktatoriske styre.

I de sosialistiske landa er statsmakta under ledelse av kommunistiske politiske partier. I og med at partiet forfaller fra et kommunistisk til et borgerlig politisk parti, forfaller statsmakta uunngåelig fra proletariatets diktatur til borgerskapets diktatur.

Statsmakta til proletariatets diktatur i Jugoslavia var resultatet av det jugoslaviske folkets langvarige og heltedige kamp. Men da Tito-klikken ble renegeter, endra denne statsmakta sin natur.

Tito-klikken har erklært: »Det revolusjonære proletariatets diktators midler, dvs. et sosialistisk statssystem, blir i stadig større grad unødvendig.»

Men fins det ikke noe diktatur i Jugoslavia lenger? Jo, det fins. Proletariatets diktatur fins virkelig ikke lenger, men borgerskapets diktatur ikke bare eksisterer, det er til og med et brutalt fascistisk diktatur.

Tito-regimet har bygd opp mange fascistiske fengsler og konsentrasjonsleirer, hvor titusener av revolusjonære er blitt torturert til døde ved alle slags umenneskelige straffemetoder. Samtidig har Tito-regimet benåda store antall kontra-revolusjonære og forrædere fra den anti-fascistiske krigen. I et svar til en korrespondent fra United Press 7. januar 1951, innrømte Tito at 11 000 politiske fanger var blitt benåda i Jugoslavia. 13. mars 1962 ble ytterligere 150 000 kontra-revolusjonære som levde i eksil utenlands, benåda. Diktaturet over disse fiendene av folket er virkelig avskaffa, og de har oppnådd »demokrati». Samme hvor velklingende fraser Tito-klikken bruker, er »demokratiet» deres et demokrati bare for det lille antallet gamle og nye borgerlige elementer. For det arbeidende folket er det fullt og helt et diktatur. Tito-klikken har forvandla det revolusjonære statsmaskineriet, som var bygd opp for å undertrykke det lille mindretallet av utbyttere, til et statsmaskineri som skal undertrykke proletariatet og de breie massene.

Statsmaktas forfall i Jugoslavia oppstod ikke ved at den opprinnelige statsmakta ble styrta med vold og ei ny statsmakt oppretta, men gjennom »fredelig utvikling». Det ser ut som om de samme folka sitter med makta, men i virkeligheten representerer disse folka ikke lenger interessene til arbeidere, bønder og det arbeidende folket. Nå representerer de interessene til imperialismen og det gamle og nye borgerskapet i Jugoslavia.

Tito-klikken utbytta det arbeidende folket i Jugoslavia til det ytterste og skapte en byråkrat-kapitalistisk klasse ved å bruke statsmakta og kontrollere landets økonomiske grunnlag. Denne klassen er avhengig av USA-imperialismen, er agenter for imperialismen og er altså en komprador-kapitalistisk klasse. Statsmakta som er kontrollert av Tito-klikken, er statsmakta til et diktatur for byråkrat-komprador-borgerskapet.

De kjensgjerningene som er gjengitt ovafor, viser fra forskjellige synsvinkler at den politikken som Tito-regimet fører, er en politikk som tar sikte på å gjenopprette og utvikle kapitalismen, ved å redusere Jugoslavia til en halvkoloni eller et underbruk.

Statsmaktas forfall i Jugoslavia har ført til at det sosialistiske økonomiske systemet er blitt ødelagt, og til gjenoppbygging av et kapitalistisk økonomisk system. Når et nytt byråkrat-komprador-borgerskap gradvis har vokst fram ved gjenoppbygging av det kapitalistiske økonomiske systemet i en ny utgave, krever det skjerping av det borgerlige diktaturet og utvikling av et politisk system som svarer til det kapitalistiske økonomiske systemet, slik at dette borgerskapet kan styrke sin herskerstilling.

Dette viser hvordan utviklinga, fra partiets og statsmaktas forfall til gjenopprettinga av kapitalismen i hele det politiske og økonomiske systemet, er blitt gjennomført steg for steg i Jugoslavia. Forfallsprosessen har foregått i femten år. Dette er beretninga om hvordan en sosialistisk stat »utvikler seg fredelig» til en kapitalistisk stat.

Tito-klikken hersker i Jugoslavia ved å stole på USA-imperialistisk støtte, statsmaskineriet til byråkrat-komprador-borgerskapet, arbeider-aristokratiet som dette har kjøpt, og de rike bøndene på landsbygda. Samtidig bruker den listige midler for å skjule sine reaksjonære kjennetegn og føre folk bak lyset. Men dens reaksjonære politikk er ytterst upopulær. Den sosialistiske statens forfall til en kapitalistisk stat, et sjølstendig lands forfall til en halvkoloni eller et underbruk under imperialismen går på tvers av det jugoslaviske folkets grunnleggende interesser, og kan ikke annet enn bli bekjempa av folket i Jugoslavia.

Vi har full sympati med folket og kommunistene i Jugoslavia i deres nåværende vanskelige situasjon. Sjøl om Tito-klikken i en tid kan kjøre hensynsløst ut mot folket, er vi sikker på at samme hvilke egenmektige tiltak og samme hvilke forræderiske knep den tar i bruk, kan ingen herskergruppe nå sine mål når den er imot folket. Tito-klikken er ikke noe unntak. Det bedratte folket vil gradvis våkne opp til slutt. Folket og kommunistene i Jugoslavia som har en ærefull historie, vil ikke underkaste seg renegatene i Tito-klikken for alltid. Framtida for det jugoslaviske folket er lys.

KKP's PRINSIPIELLE STANDPUNKT TIL SPØRSMÅLET OM JUGOSLAVIA

Det Åpne Brevet fra Sentralkomiteen i SUKP påstår at i en tid »hadde lederne i KKP ingen innvendinger mot det sosialistiske systemets art i Jugoslavia», og at de kinesiske lederne nå »har endra stilling til det jugoslaviske spørsmålet kraftig».

Riktig. Jugoslavia var en gang en sosialistisk stat. Landet fulgte den sosialistiske veg en tid.

Men snart begynte det jugoslaviske sosialistiske systemet å forfalle steg for steg, på grunn av Tito-klikkens forræderi.

I 1954, da Krustsjov foreslo å forbedre forbindelsene med Jugoslavia, var vi enige i å behandle det som et sosialistisk broderland med det formål å vinne det tilbake til sosialismens veg og å følge med i hvordan Tito-klikken ville utvikle seg.

Allerede den gang hadde vi ikke særlig stort håp for Tito-klikken. I et brev av 10. juni 1954 til Sentralkomiteen i SUKP pekte Sentralkomiteen i KKP på at en burde regne med den kjensgjerning at lederne i Jugoslavia allerede hadde gått for langt i sin befatning med imperialismen; de kunne forkaste våre forsøk på å trekke dem til oss, og avvise å komme tilbake på sosialismens veg. »Men sjøl om dette skulle skje, ville det ikke innebære noe tap for fredens, demokratiets og sosialismens leir – tvert imot, for Jugoslavias og verdens folk ville det i enda større grad avsløre hykleriet til de jugoslaviske lederne.»

Dessverre har orda våre vist seg å være altfor riktige. Tito-klikken har virkelig bestemt forkasta våre forsøk på å vinne dem over til oss, og har gått lenger og lenger på revisjonismens veg.

Etter at Tito-klikken avsto å undertegne 1957-deklarasjonen, kjørte den ut sitt fullstendig revisjonistiske program i 1958 og satte denne revisjonistiske fana opp mot 1957-deklarasjonen som er fellesprogrammet som er anerkjent av alle kommunist- og arbeiderpartier. Gjenopprettinga av kapitalismen i Jugoslavia er blitt gjennomført steg for steg. Og internasjonalt sett opptrer Tito-klikken mer og mer energisk som en kontra-revolusjonær spesialavdeling av USA-imperialismen.

Under disse vilkåra bør den holdninga som ethvert marxist-leninistisk parti inntar til Tito-klikken, ikke lenger være den en bør innta til et broderparti eller et broderland. Heller ikke bør holdninga være å forsøke å vinne Tito-klikken for vår sak, men den å avsløre og bekjempe denne gjengen av renegater fullstendig. Erklæringa av 1960 har uttalt seg klart på dette punktet.

Det Åpne Brevet fra Sentralkomiteen i SUKP har med vilje unngått den rekka av viktige hendinger som fant sted etter møtet mellom broderpartiene i november 1957, og det har også unngått de slutningene som møtet mellom broderpartiene i 1960 enstemmig kom fram til. Det prøver å forsvare det feilaktige standpunktet som lederne i SUKP har tatt ved å sitere en setning fra lederartikkelen om Jugoslavia i *Renmin Ribao* (Folkets Dagblad) for 12. september 1957. Dette er nytteløst.

Kjensgjeringene beviser at vår holdning til Tito-klikken er i samsvar med de virkelige vilkåra, er en prinsipiell holdning og er i samsvar med fellesavtalen fra møtet mellom broderpartiene i 1960. På den andre sida har lederne i SUKP forsøkt på tusen og en måter å forvrengte erklæringa om Tito-klikken, noe som vitner om deres forræderi mot marxismen-leninismen, at de har gått tilbake på Erklæringa av 1960, at de har hjulpet USA-imperialistene og deres lakeier og at de har forrådt folket i Jugoslavia og hele verden.

HAR TITO »FJERNA SINE FEIL»? ELLER REGNER KRUSTSJOV TITO SOM SIN LÆREMESTER?

Krustsjov sier at de jugoslaviske lederne har fjerna svært mye av det som var regna som feilaktig. Men titoistene vedgår ikke at de har gjort noen feil, langt mindre fjerna dem. Titoistene sier at de »ikke trenger» å korrigere noen feil og at »det bare vil være tidsspille» og »ganske enkelt overflødig og latterlig» a vente at de skal gjøre det.

La oss se på det som virkelig har skjedd. Har titoistene endra sitt revisjonist-program? Nei, det har de ikke. Har de godkjent 1957-deklarasjonen og Erklæringa av 1960? Nei, det har de ikke. Har de endra sin revisjonistiske innenriks- og utenrikspolitikk? Atter nei.

Den nye forfatninga som ble vedtatt av den jugoslaviske føderale folkeforsamlinga i april 1963, viser klart at Tito-klikken ikke har endra sitt revisjonistiske standpunkt det minste. Forfatninga er det juridiske uttrykket for Tito-klikkens tvers igjennom revisjonistiske program. Edvard Kardelj sa i sin melding om utkastet til den nye forfatninga at den er den »juridisk-politiske og organisatoriske virkeliggjøringa» av innholdet i programmet til Jugoslavias Kommunistiske Forbund.

Krustsjov har et nært samband med Tito-klikken, ikke fordi den har retta på noen av sine feil, men fordi han følger i Titos fotspor.

Se på følgende kjensgjerninger:

1. Tito fordømmer Stalin med det formål å motarbeide marxismen-leninismens grunnlag. Krustsjov forkaster Stalin fullstendig med det samme formålet.

2. Både Tito og Krustsjov forkaster marxismen-leninismens grunnleggende teorier, begge rakker ondskapsfullt ned på kineserne og andre kommunister som holder fast på marxismen-leninismen og kaller dem for dogmatikere, og begge utgir sin egen revisjon av marxismen-leninismen som en »skapende utvikling» av marxismen-leninismen.

3. Både Tito og Krustsjov lovpriser USA-imperialismens hovdinger. Tito sier at Eisenhower »er en mann som iherdig forsvarer freden», og at Kennedys arbeid »vil hjelpe til med å forbedre de internasjonale forholda og å finne en fredelig løsning på alvorlige verdensproblemer». Krustsjov sier at Eisenhower »har et oppriktig ønske om fred», og at Kennedy »viser omsorg for å bevare freden».

4. Bade Tito og Krustsjov overdriver atomkrigens redsler for å skremme verdens folk til å oppgi revolusjonær kamp. Tito sier at så snart en atomkrig bryter ut, vil det si »tilintetgjøringa av menneskeheten». I samme stil sier Krustsjov at så snart en atomkrig bryter ut »vil vi ødelegge vår Noahs Ark – jordkloden».

5. Bade Tito og Krustsjov forkynner at en verden uten våpen, uten væpna styrker og uten kriger kan skapes mens imperialismen framleis eksisterer.

6. Tito erklærer at »aktiv fredelig sameksistens» er hjørnesteinen i Jugoslavias utenrikspolitikk, mens Krustsjov erklærer at fredelig sameksistens er »hovedlinja i utenrikspolitikken» til Sovjetunionen.

7. Bade Tito og Krustsjov erklærer at muligheten for fredelig overgang fra kapitalisme til sosialisme har økt. Tito-klikken sier at »menneskeheten slår uimotstaelig inn på en lang veg til sosialismens æra på mange forskjellige måter». Krustsjov sier at Oktober-revolusjonens veg kan erstattes med den »parlamentariske veg».

8. Tito forslår innføring av »politisk og økonomisk samling» av verden gjennom »fredelig kappestrid». Krustsjov foreslår også »allsidig samarbeid» med imperialismen gjennom »fredelig økonomisk kappestrid».

9. Tito-klikken motarbeider de nasjonale frigjøringsbevegelsene og de nasjonale frigjøringskrigene på alle måter. Krustsjov motarbeider de nasjonale frigjøringsbevegelsene og de nasjonale frigjøringskrigene under påskuddet at »enhver liten 'lokal krig' kan være gnisten til en verdenskrigs storbrann».

10. Tito-klikken har avvist proletariatets diktatur. Under slagordet »hele folkets stat» avviser Krustsjov også proletariatets diktatur.

11. Tito-klikken benekter at kommunistpartiet skal være arbeiderklassens forropp. På samme vis sier Krustsjov at SUKP »er blitt hele folkets parti».

12. Tito-klikken motarbeider den sosialistiske leir ved å vifte med merkelappen »ikke-blokk». Krustsjov sier også at »slike uttrykk som blokker osv. er midlertidige foreteelser.» De ønsker begge å avvikle den sosialistiske leir.

Utfra disse kjensgjerningene må en slutte at Krustsjov både i innenriks- og utenrikspolitikken virkelig regner Tito som sin læremester, og dermed skilr nedover revisjonismens veg like i hælene på Tito.

Krustsjov har forlatt marxismen-leninismen, forkasta Erklæringa av 1960 og velta seg i sola sammen med renegatene i Tito-klikken. Han har krenka interessene til 'Sovjetunionen, sovjet-folket og folket i hele verden. Dette vil ikke bli talt av det store sovjetiske folket, det overveldende flertallet av medlemmene i SUKP og kadrer på forskjellige nivåer, som alle sammen har en stralende revolusjonær tradisjon.

Det store sovjetiske folket og medlemsmassen i SUKP vil aldri samtykke i Krustsjovs hemmelige avtale med Tito-klikken om å motarbeide de broder-partiene som holder fast på marxismen-leninismen.

Det store sovjetiske folket og medlemsmassene i SUKP vil aldri samtykke i Krustsjovs hemmelige avtale med Tito-klikken og samarbeid med imperialismen for å motarbeide det sosialistiske Kina, Albania og andre broderland, og for å splitte den sosialistiske leir.

Det store sovjetiske folket og medlemsmassene i SUKP vil aldri samtykke i Krustsjovs hemmelige avtale med Tito-klikken og samarbeid med de reaksjonære i alle land for å motarbeide verdens folk og revolusjonen.

Det store sovjetiske folket og medlemsmassene i SUKP vil aldri samtykke i Krustsjovs forsøk på å følge de jugoslaviske revisjonistenes eksempel, endre partiets og statens natur og forberede vegen til gjenopprettinga av kapitalismen.

Krustsjov har fått svarte skyer til å samle seg over Sovjetunionen, det første sosialistiske landet i verden. Men dette kan bare være et mellomspill i SUKP's og Sovjetunionens historie. Folk som er bedratt og ført bak lyset ei stund, vil gradvis våkne opp til slutt. Historia har bekrefta og vil fortsette å bekrefte at enhver som ønsker å drive tilbake sovjetfolket i deres framgang, likner grashoppa som ønska å stoppe vogna i eventyret. Den vil aldri lykkes i sin hensikt.

KORT KONKLUSJON

Gjenopprettinga av kapitalismen i Jugoslavia tilfører den internasjonale kommunistiske bevegelsen en ny historisk lærdom.

Denne lærdommen viser oss at når arbeiderklassen har tatt makta, fortsetter kampen mellom borgerskapet og proletariatet, kampen for seier fortsetter mellom kapitalismens og sosialismens veg, og det er fare for at kapitalismen kan bli gjenoppretta. Jugoslavia er et typisk eksempel på gjenopprettinga av kapitalismen.

Den viser oss at det er mulig for arbeiderklassens parti å komme under kontroll av et arbeider-aristokrati, forfalle til et borgerlig parti og bli en spyttslikker for imperialismen. Ikke bare før det griper makta, men til og med etter at det har tatt makta, er det mulig for arbeiderklassens parti å komme under kontroll av nye borgerlige elementer, forfalle til et borgerlig parti og bli en spyttslikker for imperialismen. Jugoslavias Kommunistiske Forbund er typisk for et slikt forfall.

Den viser oss at gjenopprettinga av kapitalismen i et sosialistisk land ikke nødvendigvis må foregå gjennom et kontra-revolusjonært statskupp eller en væpna imperialistisk invasjon, men kan foregå gjennom forfallet til den

ledende gruppa i landet. Den letteste måten å erobre en festning på, er å ta den innfra. Jugoslavia er et typisk eksempel på dette.

Den viser oss at revisjonismen er et produkt av imperialistisk politikk. Den eldste revisjonismen oppstod som et resultat av den imperialistiske politikken som går ut på å bestikke og frambringe et arbeider-aristokrati. Moderne revisjonisme har oppstått på samme måte. Imperialismen sparer ikke på midlene; den har nå utvida området for sin virksomhet og bestikker ledende grupper i sosialistiske land og driver gjennom sin »fredelige utviklings»-politikk. USA-imperialismen ser på Jugoslavia som en »bjellesau» fordi det har vist et eksempel på denne agentvirksomheten.

Gjenopprettinga av kapitalismen i Jugoslavia vil sette alle marxist-leninister i stand til å forstå bedre, og gjøre folk i stand til å innse tydeligere at det er nødvendig og at det haster med å bekjempe den moderne revisjonismen.

Så lenge imperialismen eksisterer, er det tydeligvis ikke noe grunnlag for å si at faren for gjenopprettinga av kapitalismen i de sosialistiske landa er utrydda.

Lederne i SUKP erklærer at de allerede har utrydda faren for gjenopp-
retting av kapitalismen, og bygger kommunismen. Dersom dette var sant, ville det sjølsagt være oppmuntrende. Men vi ser at i virkeligheten etterlikner de Jugoslavia på alle måter og har slått inn på en ytterst farlig veg. Dette sårer oss djupt og gjør oss vondt.

Utifra vår varme kjærlighet til den store Sovjetunionen og det store SUKP, vil vi oppriktig be lederne i SUKP: Kamerater og venner! Følg ikke den jugoslaviske vegen. Snu med en gang. Ellers vil det være for seint!

**FØLGENDE KOMMENTARER TIL SUKP'S
SENTRALKOMITES ÅPNE BREV ER UT-
KOMMET PÅ ENGELSK OG VIL ETTER-
HVERT KOMME PÅ NORSK:**

1. — Hvordan meningsforskjellen mellom oss og ledelsen i SUKP har oppstått og utviklet seg.
2. — Spørsmålet om Stalin (Utkommet i »Materiale til spørsmålet om Stalin»).
3. — Er Jugoslavia et sosialistisk land? (Utkommet).
4. — Neokolonialismens forsvarere.
5. — To ulike linjer i spørsmålet om krig og fred.
6. — Fredelig sameksistens — to diametralt motsette former for politikk.
7. — Lederne i SUKP er vår tids største splittelsesmakere (Utkommet).
8. — Den proletariske revolusjon og Krustsjovs revisjonisme.
9. — Om Krustsjovs falske kommunisme og de historiske erfaringer verden kan trekke av den (Utkommet).

Pris kr. 4,--.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk